

Pura Seoane Alvela, membro da Comisión Executiva e da Directiva do Sindicato Labrego Galego

“A produción labrega é a saída á actual inseguridade que hai na alimentación”

Pura Seoane vive no lugar de Feal, na parroquia de San Mamede, en Vedra, totalmente centrada na súa familia e na explotación de horta ecolóxica que rexenta. Ademais, tamén cría animais

e parte do seu traballo dedícaa á froita, á vide, e a vender na praza de abastos de Pontevedra o que produce. Así e todo, aínda quita tempo para participar na Comisión Executiva e da

Directiva do SLG, unha organización na que desempeñou responsabilidades como a coordinación da Secretaría da Muller, ou a da comarca de Deza, Tabeirós e Terra de Montes.

■ **¿Cales foron os temas que se trataron na Executiva con respecto á agricultura ecolóxica?**

O da Agricultura Ecolóxica foi un paso que o Sindicato Labrego deu adiante cando empezou a haber xente implicada e preocupada por mellorar a situación.

Polo de agora, e despois de moito traballo e esforzo, fíxose algo moi importante, que foi organizar o sector. Primeiro a través de asociacións para a defensa dos vexetais; despois, máis amplamente e por todo o País, realizando charlas e xuntanzas, formamos un grupo de xente que comezamos a reunirnos e a poñer as nosas inquedanzas en común, creando unha táboa reivindicativa necesaria para mellorar.

Toda esa primeira etapa de traballo culminou co congreso de Monforte, en decembro do ano pasado.

■ **O SLG defende un modelo de agricultura labrego. ¿É semellante ao da agricultura ecolóxica?**

Cando á xente á que lle digo que produzo en ecolóxico, sóalle a chino. En cambio, cando

Pura Seoane rexenta unha explotación na que teñen traballado varias xeracións dos seus antergos

lles digo que produzo coma se fixo sempre, igual que facían meus pais e meus avós, de xeito tradicional, iso si que o entenden.

A xente coñece os sabores dos alimentos de antes. Tamén se sorprenden de que siga producindo así, con tantas pestes e bichería. Entón teño que explicarlles que hai xeitos naturais de combate-

las e que, en todo caso, non podemos entrar na filosofía de que unha tomateira, por exemplo, teña que dar trinta quilos de tomates. Dará o que poda, pero sen empregar herbicidas, nitratos químicos ou pesticidas.

Daquela, para min non hai diferencias entre a agricultura ecolóxica, tan de moda agora; e a agricultura labrega

que defende o SLG. Creo que esta é a agricultura que necesitamos ter, e necesitamos demostrar que pode existir.

■ **O certo é que nos últimos anos os escándalos alimentarios convertéronse en algo habitual ¿Cre que a agricultura ecolóxica é a solución a todo isto?**

Creo que si. O sen sentido de producir e producir, de

intensificar, lévanos a unha alimentación insegura. Está claro que para acadar uns determinados quilos de produción cómpre forzar, e non se forza de xeito natural. Daquela, todo o que sexa antinatural, ou forzado de maneira artificial, vains levar a unha inseguridade na alimentación.

¿Cal é a saída? Eu creo que a saída é a produción labrega, poñendo o cen por cen da nosa terra a traballar de xeito natural.

Xogaríamos aí con dúas vantaxes: por unha banda, toda a terra que temos a ermo estaría ocupada e sería sostíbel, dando un rendemento á xente que queira traballala; por outra banda, conseguiríamos moitos moita produción que en troques de estar en mans duns poucos, estaría en mans de moitos que quixesen producir. Serían, diante de todo, quilos de produción sans.

Si, este é o futuro, e é unha saída á crise que está agora mesmo sufrindo o agro, unha saída para a seguridade alimentaria que desexamos como consumidores e consumidoras.

“Cos intermediarios os prezos dos alimentos fanse privativos”

■ **Vostede rexenta un posto na praza de abastos de Pontevedra. ¿Pensa que é rendíbel prescindir dos intermediarios e facer venda directa?**

Si que é rendíbel. Nós tivemos a experiencia de estar en mans de intermediarios, e agora temos a experiencia da venda directa. Antes, cando vías que, ás veces, máis do 80% do prezo do teu produto marchaba para o intermediario, botabas as mans á cabeza. Despois de calcular os custes de produción e traballo, engadíannlle o 80%. Entón, ¿a que

prezo chegaba ao consumidor?. Así vendíanse produtos privativos.

Coa venda directa estalle abaratando ao consumidor o produto e facéndoo, polo tanto, máis accesíbel. Ademais, consigues un contacto directo coa persoa que vai comer o teu produto. Mercar non consiste só en falar de prezos; tamén hai que saber das características do que se merca. E a persoa máis indicada para falar diso é, precisamente, a persoa que produce os alimentos.

“No Craega non hai imaxinación nin unhas ideas fortes”

■ **¿Como valora o traballo que está a desenvolver o Consello Regulador de Agricultura Ecolóxica de Galiza?**

O Craega debería ser un selo de garantía, de produción, de información, un servizo moi amplo no que poder ampararnos á hora de resolver moitas dúbidas. Debería ser tamén un recurso máis para poder chegar á Administración e facer fincapé nas nosas reivindicacións.

Agora mesmo, o Craega é a casa de non se sabe moi ben de quen, e non cumpre as funcións que debera. Ten moitas deficiencias; mesmo á hora de manter un control, non hai as anális-

ses que debería haber. A hora de facer publicidade ou labores de promoción, está sempre a expensas das subvencións. Non hai imaxinación, non hai unhas ideas fortes, a dirección non escoita aos vocais, e menos á vocal do SLG. É malo cando se pecha un ás ideas que se poden aportar dende o conxunto do sector, pois entón estamos traballando para os intereses duns poucos.

Eu creo que o Craega está aí, con moito que mellorar e por facer, e con moitas deficiencias; nós, por parte do SLG, teremos que facer ese traballo en substitución del.